

[Christophersen]

under LOs og andre lønmodtagerorganisationers ledelse, og det er klart også den mulighed, som man her ønsker at udnytte.

Man taler om, at det er lønmodtagernes egne penge, og derfor skal de selv passe på dem. Hr. Aage Andersen sagde her for et øjeblik siden, at det jo er rimeligt, at lønmodtagerne får kontrol over deres egne midler. Det er vi helt enige med hr. Aage Andersen om, men konsekvensen af dette synspunkt er så ikke, at man sætter LO til at passe på pengene. Det er, at man sætter den enkelte lønmodtager til at passe på sine egne penge.

Derfor havde det været langt mere fornuftigt, hvis regeringen i dag havde fremsat et forslag, som gik ud på, at man sendte de midler, der står på hver enkelt lønmodtagers konto, ud til hver enkelt lønmodtager med den besked, at han eller hun frit kunne vælge mellem en række anbringelsesmuligheder med sigte på at opnå pension herfra på et senere tidspunkt. Det er nemlig konsekvensen af den tankegang, at det er lønmodtagernes egne midler. Hvis det er sådan, at arbejdsgiverne ikke skal passe på dem, hvis Dansk Arbejdsgiverforening ikke skal passe på dem, så skal LO da heller ikke passe på dem. Så må det være den enkelte lønmodtager, som kan træffe et valg om, hvor han eller hun ønsker at disse midler skal anbringes.

Det vil man altså ikke, og det er klart, hvorfor man ikke vil det: på den måde, man nu ønsker at gennemføre det, kan man opnå kontrol over forvaltningen af ca. 6 mia kr. På et senere tidspunkt bliver det et endnu større beløb, og ved hjælp af det beløb kan man systematisk købe sig indflydelse til og dermed komme et skridt nærmere i retning af den centrale styring af erhvervslivet, som LO og socialdemokratiet er stærke tilhængere af. Det er det, jeg vil betegne som et skridt i retning af fondssocialisme, og det ønsker vi ikke at medvirke til.

Ninn-Hansen (KF):

Hvis der er nogle, der er blevet lidt pessimistiske i de sidste dage på grund af forskellige overskrifter om, at der ikke kan opnås noget på Christiansborg, tale om valg o. lign., så må de have fået en anden indstilling i løbet af dagen i dag.

Når vi ser på torsdagens forhandlinger her, så kan man vel gøre det, vi er nået til indtil nu, op således, at der vel er en 75-80 pct. af folketingets medlemmer, der er indstillet på vedrørende denne lovgivning at opnå noget, og det er jo da ikke så ringe udsigter. Hvis regeringen ikke ligesom den ensomme Robinson Crusoe absolut ville have Fredag med, så var der vel egentlig gode udsigter for på grundlag af det, der er drøftet her, at nå noget af det, som mange ønsker og forventer. Nå, nu må vi jo tage én dag ad gangen, men hvad vi har oplevet hidtil i dag, er vel ikke så dårligt set ud fra et positivt parlamentarisk synspunkt.

Det konservative folkepartis arbejdsmarkedspolitiske ordfører, fru Grethe Fenger Møller, har tidligere i dag givet udtryk for vor vilje til at forhandle om de arbejdsmarkedspolitiske forslag, der er fremsat, og jeg vil også gerne bekræfte, at vor indstilling til indkomstpolitikken er af en sådan art, at vi mener, at der må gøres en indsats og samles flest muligt for at beholde indkomstpolitikken som det afgørende instrument. Det er ikke noget nyt synspunkt for det konservative folkeparti. Vi havde nøjagtig det samme synspunkt i 1976, hvor det kneb for regeringen at nå til vejs ende med en indkomstpolitik, men vi var parate. Vi afsluttede et forlig med regeringen.

Når man så spørger med hensyn til det lovforslag, der er fremsat her, om det er en sag, vi også vil forhandle om ligesom om den tidligere lovgivning, som fru Grethe Fenger Møller har omtalt, så vil jeg gerne sige: ja, selvfølgelig vil vi forhandle om den, men på de særlige vilkår, der gælder i denne bygning, i denne sal, i dette demokrati, når det drejer sig om at holde indgåede aftaler.

Der blev indgået en klar aftale forud for den lovgivning, der fandt sted. Tre tilsagn blev givet til det konservative folkeparti. Punkt 1: et tilsagn om, at de indefrosne dyrtidsportioner ikke skulle benyttes til nogen ordning, der kunne minde om ØD. Punkt 2: et tilsagn om, at ændringer i lovgivningen, som skulle finde sted senere, fordi man ikke kunne overse det hele dengang, skulle finde sted i enighed imellem forligspartierne. Punkt 3: et tilsagn om, at arbejdsmarkedets parter ikke skulle påtvinges en ordning. Den daværende økonomiminister, Per Hækkerup, sagde: ja, det er jo ikke nødvendigt at skrive